

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשִׁית שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק ט"ו

קונטרס 225

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

(שמות לח) בקע לגולגלת לתתא, בד עאלין בחושבנא.
והאי בקע אגר אוראותא, אשתבח מניה לעתיק יומין.

בחלליה דגולגלתא, (ס"א בגולגלתא דא) תלת חללין
אשתכחו, דשריין מוחא בהו, וקרומא
דקיק חפייא עלייהו. אבל לא קרומא קשישא סתימא
כעתיק יומין. ובגין דא, האי מוחא אתפשט ונהיר
(ס"א ונפיק) לתלתין ותרין שבילין. הדא הוא דכתיב,
(בראשית ב) ונהר יוצא מעדן.

ותאנא, בתלת חללין דגולגלתא מוחא שרייא.
מחללא חד מתבקע (ס"א ומתפשט) חד

ספר נפלאות הזוהר

ולכן בראות רבי שמעון בן יוחאי זכרוננו לברכה ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי
אבא לכתב ספר הזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתראה קריב
ליומיה מלכא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בלמינו בעזרת השם,
בזכר לעיל בפרשת ויחי (דף ריז): 'על דא כתיב קח צנצנת אחת ותן שמה מלא
העמר מן וכו' למשמרת לאצנעותא', והבן זה מאד:

(מו) הראשונים זכרונם לברכה שלמדו סתרי חכמה זו מפיו אליהו הנביא

והנה אין בכל דור ודור שלא נמצאו בו אנשים יחידי סגלה ששרתה עליהם רוח
הקודש, והיה אליהו הנביא זכרוננו לברכה נגלה עליהם ומלמד אותם סתרי החכמה
הזאת וכמו שנמצא כתוב בספרי המקבילים.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מבועא לארבע סטרין, ונפיק מההוא מוחא דשרייא
בהאי חללא, תלתין ותרין שבילין רוחין דחכמתא.

מחללא תניינא, מתבקע ומתפשט חד מבועא
אחרא. ומתפתחין חמשין תרעין. מאלין
חמשין תרעין, אתאחדן חמשין יומין דאורייתא.
חמשין שנין דיובלא. חמשין אלף דרין, דזמין קדשא
בריד הוא לאתבא רוחיה ליה, ולשרייא ביה.

מחללא תליתאה, נפקין אלף אלפין אדרין
ואכסדראין, דדעתא שרייא עלייהו, ודרי
בהו. והאי חללא שרי חלליה (ס"א מדוריה) בין האי
חללא ובין האי חללא, ואתמליין מתרין סטרין כל

ספר נפלאות הזוהר

גם בעל ספר הרקנטי כתב בפרשת נשא בפרשת ברכת כהנים וזה לשונו: והפירושו
הראשון הוא דעת הקסיד רבינו יצחק נ' הרב זכרוננו לברכה שהיה ג' לאליהו זכרוננו
לברכה פי נגלה להראב"ד ולמד לו חכמת הקבלה והוא מסרה להראב"ד בנו וגם
נגלה לו והוא מסרה לבנו הרבי יצחק סגי נהור שלא ראה מעולם וגם לו נגלה והוא
מסרה לשני תלמידיו האחד רבי עזרא שפרוש שיר השירים והשני רבי עזריאל
ואחריהם נמשכה להרמב"ן זכרוננו לברכה והראב"ד עצמו בספר השגותיו להרמב"ם

(ירמיה לא) מאנה להנחם על בניה.
אז משיח מרים קולו ובוכה,
ומדדעזע כל גן העדן, וכל אותם
צדיקים ששם גועים ובוכים
עמו.

גועה ובוכה פעם שניה,
ומדדעזע אותו רקיע שעל גבי
הגן, אלף וחמש מאות רבוא
מחנות עליונים, עד שמגיע
לתוף הכסא העליון, ואז הקדוש
ברוך הוא רומז לאותה צפור,
ונכנסת לאותו קן שלה ויושבת
אצל המשיח, וקורא מה שקורא,
ומתעורר מה שמתעורר.

עד שמתוף הכסא הקדוש נקרא
שלוש פעמים אותו קן צפור,
והמשיח, וכלם עולים למעלה,
ומשביע אותם הקדוש ברוך
הוא להעביר מלכות הרשעה מן
העולם על ידי המשיח ולנקם
את נקמות ישראל, וכל אותן
טובות שעתיד הקדוש ברוך הוא
לעשות לעמו. ושב אותו קן
צפור והמשיח למקומו, ושב
המשיח ונגזז לתוף אותו מקום
כמו מקדם.

ובזמן שיתעורר הקדוש ברוך
הוא לתקן את העולמות
ומאירות אותיות שמו בשלמות,
יו"ד ביה"א (לחמן) וא"ו ביה"א,
להיות הכל בשלמות אחת,
אז יתעורר כוכב אחד מפקיד
באמצע הרקיע בגון ארגמן,
לוהט ונוצץ ביום לעיני כל
העולם.

ותקום שלהבת אש אחת מצד
צפון, תוף הרקיע, ותקום
זה כנגד זה ארבעים יום,
ויבהלו כל בני העולם. לסוף
ארבעים יום יערכו קרב הכוכב
והשללהבת לעיני הכל, ותתפשט
אותה שלהבת בשופת אש
מצד הצפון, תוף הרקיע,
ואמות ועמים יתבהלו מזה.

להנחם על בניה. בדין. משיח ארים קליה
ובכי, ואדדעזע כל גנתא דעדן, וכל אינון
צדיקיא דתמן געו ובכו עמיה.

גע' ובכי זמנא תננינא, ואדדעזע ההוא רקיע
דעל גבי גנתא, אלף וחמש מאה רבוא
משריין עלאין, עד דמטי לגו פרסייא עלאה.
בדין, קדשא בריך הוא רמיז לההוא צפרא,
ועאל לההוא קן דילה, ויתבא לגבי משיח,
וקרי מה דקרי, ואתער מה דאתער.

עד דמגו פרסייא קדישא, אתקרי תלת זמנין
ההוא קן צפור, ומשיח, וכלא סלקין
לעילא, ואומי לון קדשא בריך הוא,
לאעפרא מלכו חייבא מן עלמא, על ידא
דמשיח, ולנקמא נקמין דישראל. וכל אינון
טבוון, דזמין קדשא בריך הוא למעבד
לעמיה. ותב ההוא קן צפור ומשיח
לדוכתיה. ותב משיח ואתגניז גו ההוא אתר
כמלקדמין.

ובזמנא דיתער קדשא בריך הוא לאתקנא
עלמין, ואתנהירו אתון דשמייה
בשלימו, יו"ד ביה"א, (לאתקנא) וא"ו ביה"א,
למהוי כלא בשלימו חד. בדין יתער חד
ככבא דחילא, באמצע רקיעא, בגון ארגוונא,
להיט ונציץ ביממא לעיניהון דכל עלמא.

ויקום חד שלהובא דאשא מסטרא דצפון, גו
רקיעא, ויקום דא לקבל דא ארבעין
יומין ויתבהלון כל בני עלמא. לסוף ארבעין
יומין, יגחון קרבא, ככבא ושללהובא,
לעיניהון דכלא, ויתפשט ההוא שלהובא
ביקידו דאשא, מסטרא דצפון, גו רקיעא,
ויחשוב למבלע ההוא ככבא, וכמה שליטיין
ומלכין ואומיא ועממא, יתבהלון מהאי.

ויחשב לבלע אותו כוכב, וכמה שליטים ומלכים

אז יסתלק אותו כוכב לצד דרום
וישלט על אותה שלהבת, ואותה
שלהבת תבלע מעט מעט ברקיע
מלפני אותו כוכב, עד שלא
תראה כלל. אז אותו כוכב יעשה
דרכים ברקיע בשנים עשר
תחומים, ועומדים אותם אורות
ברקיע שנים עשר ימים נוספים.
אחר שנים עשר ימים נוספים
יזדעזעו כל בני העולם, ויחשף
השמש בחצות היום, כמו
שנחשף ביום שחרב בית
המקדש, עד שלא יראו שמים
וארץ. ויתעורר קול אחד ברעמים
ובקריקים, ותתחלחל הארץ מאותו
קול, וכמה חילות ומחנות ימותו
מפניו.

ואותו יום תתעורר בעיר רומי
רבתי שלהבת אש אחת, באותו
קול שיתעורר בכל העולם,
וישרף כמה מגדלים וכמה
היכלות, וכמה מגדלים יפלו,
וכמה גדולים ושרים יפלו באותו
יום, וכלם יתכנסו עליה לרע, וכל
בני העולם לא יוכלו (יחשבו)
להנצל.

מאותו יום ועד שנים עשר
חדשים יתעצו כל המלכים
ויגזרו כמה גזרות וכמה שמדות
על ישראל, ויצליחו בהם, כמו
שנתבאר אשרי מי שיהיה שם
ואשרי מי שלא יהיה שם, וכל
העולם יהיה בערובייה גדולה.
לסוף שנים עשר חדשים יקום
שכט מישראל, זה מלך המשיח
שיתעורר תוך גן העדן, וכל
אותם הצדיקים יעטרו אותו שם,
ויחגורו לו כלי זין באותיות
רשומות של פלים של השם
הקדוש.

וקודם יתפוצץ בענפי צצי הגן,
קורא בחיל ואומר: התעוררו

בדין יסתלק ההוא ככבא לסטר דרום,
וישלוט על ההוא שלהובא, וההוא
שלהובא יתבלע זעיר זעיר ברקיעא, מקמי
ההוא ככבא, עד דלא יתחזי כלל. פדין,
ההוא ככבא יעביד אורחין ברקיע, בתריסר
תחומין, וקיימין אינון נהורין ברקיעא
תריסר יומין אחרנין.

לבתר תריסר יומין אחרנין יזדעזעון כל בני
עלמא, ויתחשף שמשא בפלגות
יומא, כמה דאתחשף יומא דאתחרב בי
מקדשא, עד דלא יתחזון שמיא וארעא.
ויתער חד קלא ברעם וזיקין, ואתחלחלא
ארעא מההוא קלא, וכמה חילין ומשיריין
ימותון מניה.

וההוא יומא, יתער בקרתא דרומי רבתא, חד
שלהובא דאשא, בההוא קלא דיתער
בכל (דף פ' ע"ב) עלמא. ויוקיד כמה מגדלין,
וכמה היכלין, וכמה מגדלין יפלו, וכמה
פרדשין ורברבי יפלו בההוא יומא, וכלהו
יתבנשון עלה לביש. וכל בני עלמא לא
יכלין (ס"א יחשבו) לאשתובא.

מההוא יומא, עד תריסר ירחין, יתיעטון כל
מלכין, ויגזרון כמה גזרות, וכמה
שמדות על ישראל, ויצלחון ביה (נ"א בהו),
כמה דאתמר זכאה איהו מאן דיערע תמן,
וזכאה איהו מאן דלא יערע תמן וכל עלמא
יהא בערובייה סגיא.

לסוף תריסר ירחי, יקום שכט מישראל, דא
מלכא משיחא, דיתער גו גנתא דעדן.
וכל אינון צדיקיא יעטרון ליה תמן, ויחגורון
ליה מאני זיינא, באתון רשימן דמאני
דשמא קדישא.

וקרא יתפוצץ בענפי אילנין דגנתא, קרי בחיל, ואמר, אתערו קדישין

קדושים עליונים, קומו מלפני המשיח, הרי זמן שתתחבר אשה בבעלה, ובעלה רוצה לנקם לה נקמות בעולם ולהקימה, ולנער אותה מן העפר.

אז יקומו כלם ויחגורו אותו כמו מקדם בכלי זינו. אברהם מימינו, יצחק משמאלו, יעקב לפניו. משה רוצה הנאמן על כל אלו הצדיקים הולך ורוקד בתוף גן העדן.

בזון שנתקן משיח על ידי צדיקי גן העדן, יפנס לאותו מקום שנקרא ק"ן צפ"ר כמו מקדם, ורואה שם אותו דיוקן של חרבן בית המקדש, וכל הצדיקים שנהרגו בו, ואז נוטל משם (עשרה) לבושים, והם (נקראים) עשרה לבושי קנאה, ויגנו שם ארבעים יום שלא יתגלה כלל.

לסוף ארבעים יום קול אחד יתעורר, ויקרא מתוף הפסא העליון, אותו ק"ן צפ"ר במלך המשיח שנגנו בו, ואז מעלים אותו למעלה, והקדוש ברוך הוא רואה את מלך המשיח מתלבש בלבוש נקמה וחגור כלי קרב, נוטל אותו ומנשק אותו על ראשו.

אז מודעזעים שלש מאות ותשעים רקיעים, ורומז הקדוש ברוך הוא לרקיע אחד מאותם שהיו גנוזים מששת ימי בראשית, ומוציא מהיכל אחד שבאותו רקיע פתח חקוק אחד, מחקק בשמות הקדושים. באותה עטרה התעטר הקדוש ברוך הוא כשעברו ישראל את הים, לטל נקמות מכל מרפכות פרעה ופרשיו, ומעטר את מלך המשיח בה.

עליונים, קומו מקמי משיחא, הא עדנא לאתחברא איתתא בבעלה, ובעלה בעי לנקמא לה נוקמין דעלמא, ולאקמא לה, ולאנערה לה מעפרא.

ברין יקומוון פלהו, ויחגורון ליה במלקדמין מאני זייניה, אברהם מימיניה, יצחק משמאליה, יעקב קמיה, משה רעיא מהימנא, על כל אלין צדיקיא, אזיל ורקיד גו גנתא דעדן.

בזון דאתקן משיח, על ידא דצדיקיא בגנתא דעדן. ועול בההוא דוכתא דאקרי ק"ן צפ"ר במלקדמין, וחמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא, וכלהו צדיקיא דאתקטלו ביה. כדין נטיל מתמן (ס"א עשר) לבושים, ואינון (נ"א ואקריין) עשר לבושי קנאה. ויתגנו תמן ארבעין יומין, דלא אתגלא כלל.

לסוף ארבעין יומין, קלא חד יתער, ויתקרי מגו פורסייא עלאה, ההוא ק"ן צפ"ר במלכא משיחא דאתגנוז ביה. וכדין סלקין ליה לעילא, וקודשא בריך הוא חמי ליה למלכא משיחא, מתלבש בלבושא נוקמא, וחגיר מאני זייני, נטיל ליה ונשיק ליה על רישיה.

ברין, מודעזען תלת מאה ותשעין רקיעין, וארמזו קדשא בריך הוא לחד רקיעא מאינון דההו גנוז מששת ימי בראשית, ואפיק מחד היכלא דבההוא רקיעא חד פתרא גליפא, מחקקא בשמהן קדישין. בההוא עטרא אתעטר קדשא בריך הוא, כד עברו ישראל ית ימא, למיטל נוקמין מפל רתיכי פרעה ופרשוי, ואעטר ליה למלכא משיחא.

בין שהתעטר והתתקן בכל
התקונים הללו, נוטל אותו
הקדוש ברוך הוא ומנשק אותו
כמו מקדם. מי ראה מרכבות
קדושות ומחנות עליונים
שסובבים אותו ונותנים לו
מתנות ומותרות רבות, ויתעטר
מכלם.

נבנם לשם להיכל אחד, ורואה
כל אותם מלאכים עליונים
שנקראים אבלי ציון, אותם
שכבו על חרבן בית המקדש,
ובוכים תמיד, והם נותנים לו
לבוש אדם אחד לעשות נקמות.
אז הקדוש ברוך הוא גונז אותו
באותו קן צפור, ומתכסה שם
שלושים יום.

לאחר שלושים יום, באותו קן
צפור, ירד מעטר בכל אותם
תקונים ממעלה וממטה, כמה
מחנות קדושים סביבו, ויראו
כל העולם אור אחד תלוי
מהקריע לארץ, ויצמד שבעה
ימים, וכל בני העולם יתמהו
ויבטלו, ולא ידעו כלל, פרט
לאותם חכמים שיודעים
בסודות הללו, אשרי חלקם.

וכל אותם שבעה ימים יתייצב
(יתעטר) בארץ באותו קן צפור.
באיזה מקום? בדרך, זו קבוצת
רחל שעומדת בפרשת דרכים.
ויבשר לה וינחם אותה, ואז
תקבל תנחומים, ותקום ותנשק
אותו.

אחר כך יקום אותו אור מאותו
מקום, ושוהה ביריחו עיר
האילנות. בכל עץ - זה יריחו.
או על הארץ - זו ירושלים.
ויהיה גנוז באותו אור של קן
צפור שנים עשר חדש.

אחר שנים עשר חדש יודקף
אותו אור בין שמים וארץ,

וישרה בארץ הגליל, ששם היתה ראשית גלות ישראל, ושם יתגלה מאותו אור של קן צפור,
ושב למקומו. ואותו יום תודעו על הארץ כמו מקדם מסוף השמים עד סוף השמים, ואז

בין דאתעטר ואתתקן בכל הגי תקונין, נטיל
ליה קדשא בריך הוא ונשיק ליה
כמלקדמין. מאן חמי, רתיבין קדישין,
ומשריין עלאין, דסחרין ליה, ויהבין ליה
מתנן ונבזבזן סגיאין, ויתעטר מפלהו.

עא" תמן בחד היכלא, וחמי כל אינון מלאכי
עלאי, דאקרון אבלי ציון, אינון דבכו
על חרבן בי מקדשא, ובכאן תדיר, ואינון
יהבין ליה חד פורפירא סומקא, למעבד
נוקמין. בדין, קדשא בריך הוא גנזי ליה
בההוא קן צפור, ואתכפסי תמן תלתין יומין.

לבתר תלתין יומין, בההוא קן צפור, יחות
מעטר בכל אינון תקונין מעילא

ומתתא, כמה משריין קדישין סחרניה,
ויחמוזן כל עלמא, חד נהירו, תלי מרקייעא
לארעא, ויקום שבעה יומין, וכל בני עלמא
יתמהון ויתבהלון, ולא ינדעון כלל, בר אינון
חפמיין, דירעין ברזין אליון, זפאה חולקיהון.

וכל אינון שבעה יומין יתעתד (ס"א ותעטר)
בארעא, בההוא קן צפור. באן אתר.

בדרך, דא קבוצת רחל, דאיהי קיימא בפרשת
אורחין. ויבשר לה, וינחם לה, וכדין תקבל
תנחומין, ותקום ותנשיק ליה.

לבתר יקום ההוא נהירו מההוא אתר, ושרי
ביריחו קרפא דאילני. בכל עץ דא
יריחו. או על הארץ, דא ירושלים. ויהא גנזי
בההוא נהירו דקן צפור תריסר ירחי.

בתר תריסר ירחי, יודקף ההוא נהירו בין
שמיא וארעא, וישרי בארעא דגליל,
דתמן הוה שירותא דגלותא דישראל. ותמן
יתגלי מההוא נהירו דקן צפור, ותב לאתריה.

וישרה בארץ הגליל, ששם היתה ראשית גלות ישראל, ושם יתגלה מאותו אור של קן צפור,
ושב למקומו. ואותו יום תודעו על הארץ כמו מקדם מסוף השמים עד סוף השמים, ואז

יִרְאוּ ^[ידעו] כָּל הָעוֹלָם שֶׁהָרִי
הַתְּגִלָּה מִלִּפְנֵי הַמַּשִּׁיחַ בְּאַרְצָן
הַגִּלְגָּל.

וַיִּתְּכֶנּוּ אֵלָיו כָּל אֱלֹהֵי שְׁעוֹסְקִים
בְּתוֹרָה, וְהֵם מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם.
וּבִזְכוּת תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן
יִתְחַזֵּק כְּחוֹ הַתְּגִבָּר, וְסוּד זֶה
אֶפְרָחִים. וְאֵם לֹא יִמָּצֵא אֵלָיו,
הָרִי תִינוּקוֹת שְׂיוֹשְׁבִים בְּתִקְהָ
אִמָּם וְיוֹנָקִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר ^{(ישעיה}
כח) גְּמוּלִי מִחֻלָּב עֲתִיקִי מִשְׁדָּרִים.
וְהֵינּוּ אוֹ בִיצִים, שֶׁבִשְׂבִּיל אֵלֶּה
שׁוֹרָה שְׂכִינָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת.
שֶׁהָרִי מַעֲשִׂים הַחֲכָמִים שְׂיִמָּצְאוּ
בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְהֵינּוּ ^(דברים כב) וְהָאֵם
רִבְצָת עַל הָאֶפְרָחִים אוֹ עַל
הַבִּיצִים, לֹא תִקַּח הָאֵם עַל
הַבָּנִים, ^{[שהרי בו לא עומד הדבר להוציא מן}
הַגִּלּוֹת אֵלֶּה בְּמִלְךְ הַעֲלִיזוֹ. שְׂכִינוֹ שֶׁהֵם יְלָדִים
וְתִינוּקוֹת, וְנִתְּנִים תִּקְהָ לְמִלְכָּה הַמַּשִּׁיחַ. אוֹ הַאִמָּה
הַעֲלִיזָה, שֶׁהִיא רִבְצָת עֲלֵיהֶם, מִתְעוֹרֶרֶת לִנְבִי
בַּעֲלָה ^{[וְיִתְעַכֵּב [קף] עַד שְׁנַיִם עֶשֶׂר}
חֲדָשִׁים אַחֲרֵיכֶם. אַחֲרֵי כֵן יָבֹא
בַּעֲלָה וְיִקַּח אוֹתָהּ מִהַעֲפֹר, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר ^(עמוס ט) אֲקִים אֶת סִפְתְּ
דָּוִיד הַנִּפְלֹת.

בְּאוֹתוֹ יוֹם מִלִּפְנֵי הַמַּשִּׁיחַ יִתְחִיל
וְיִכְנַס הַגִּלּוֹת מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד
סוֹף הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר ^(דברים ל)
אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם
וְגו'. מְאוֹתוֹ יוֹם כָּל הָאוֹתוֹת
וְהַנִּסִּים וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּמִצְרַיִם, יַעֲשֶׂה אוֹתָם
לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר ^(מִיכָה ו) כִּימִי
צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ
נִפְלְאוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנִי, כָּל
הַדְּבָרִים הַלְלוּ תִמְצֵא בְּסוּד שֶׁל
שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים שֶׁל הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ, וְעַד שֶׁהַנִּסִּים הַלְלוּ לֹא
יִתְעוֹרְרוּ בְּעוֹלָם, לֹא יִשְׁתַּלֵּם סוּד
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ וְלֹא תִתְעוֹרֵר

וְהֵהוּא יוֹמָא יִזְדַּעְזַע כָּל אֶרְעָא כְּמִלְקִדְמִין,
מִסִּיפֵי שְׁמִיָּא עַד ^(דף ט' ע"א) סִיפֵי שְׁמִיָּא,
וּבְדִין יַחְזוֹן ^(יְדַעוּ) כָּל עֲלָמָא, דִּהָא אֲתַגְלִי
מִלְכָּא מְשִׁיחָא, בְּאַרְעָא דְגִלְגָּל.

וַיִּתְּכֶנּוּ לִיה כָּל אֵינוֹן דְּלַעְאֵן בְּאוֹרֵייתָא,
וְאֵינוֹן זְעִירִין בְּעֲלָמָא. וּבִזְכוּת
יְנוּקֵי דְבֵי רַב, יִתְתַּקֵּף חִילִּיה לְאַתְגַּבְרָא,
וְרִזָּא דָּא אֶפְרוּחִים. וְאִי לֹא יִשְׁתַּכְחוּן אֵלָיו,
הָא יְנוּקֵי דִיתְבִּין בְּתוֹקְפָא דְאַמְהוֹן וְיִנְקֵי,
כְּמָה דָּאֵת אָמַר, ^(ישעיה כ"ח) גְּמוּלִי מִחֻלָּב עֲתִיקִי
מִשְׁדָּרִים. וְהֵינּוּ אוֹ בִיצִים, דְּבִגִּין אֵלָיו,
שְׂרִיָּא שְׂכִינְתָּא עֲמָהוֹן דִּישְׂרָאֵל בְּגִלּוֹתָא.

דִּהָא חֲפִימִין זְעִירִין אֵינוֹן דִּישְׁתַּכְחוּן בְּהֵהוּא
זְמַנָּא, וְהֵינּוּ ^(דברים כ"ב) וְהָאֵם רוֹבְצָת עַל
הָאֶפְרוּחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים, לֹא תִקַּח הָאֵם עַל
הַבָּנִים ^{(דָּהא בֵּיה לֹא מִיָּסָא מִלָּא לֹאִפְקָא לָה מִן מַגְלּוֹתָא אִלָּא}
בְּמִלְכָּא עֲלָאָה, דְּבִינוּ דְּאֵינוֹן דְּבִינוּ וְנִתְּנִין לְאִפְקָא מִשְׁחָא
דְּבִינוּ אִימָא עֲלָאָה דְּהִיא רִבְצָת עֲלֵיהֶו וְתַעֲרָת לִנְבִי בַּעֲלָה ^{[וְיִתְעַכֵּב}
^{(הבי) עַד תְּרִיסַר יָרֵחִין אַחֲרֵיכֶם. לְבִתֵּר, יִתִּי}
בַּעֲלָה, וְיוֹקִים לָה מַעֲפָרָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר,
^(עמוס ט') אֲקִים אֶת סִפְתְּ דָּוִד הַנִּפְלֹת.

בְּהֵהוּא יוֹמָא, מִלְכָּא מְשִׁיחָא שְׂאָרִי וּיְכַנּוּשׁ
גִּלּוֹתָא, מִסִּיפֵי עֲלָמָא עַד סִיפֵי
עֲלָמָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר ^(דברים ל') אִם יִהְיֶה
נִדְחָךְ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְגו'. מִהֵהוּא יוֹמָא, כָּל
אֲתִין וְנִסִּין וְגְבוּרָאֵן דְּעָבַד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּמִצְרַיִם, יַעֲבִיד לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, כְּמָה דָּאֵת
אָמַר ^(מִיכָה ו') כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ
נִפְלְאוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, כָּל אֵלִין מְלִין
תִּשְׁכַּח בְּרִזָּא דְתַלְתִּין וְתַרִּין שְׁבִילִין
דְּבִשְׁמָא קִדְשָׁא, וְעַד דְּנִסִּין אֵלִין לֹא יִתְעוֹרֵן
בְּעֲלָמָא, לֹא יִשְׁתַּלֵּם רִזָּא דְשְׁמָא קִדְשָׁא, וְלֹא תִתְעוֹרֵר לְאַהֲבָה, כְּמָה דָּאֵת

וְלֹא תִתְעוֹרֵר לְאַהֲבָה, כְּמָה דָּאֵת

אמר (שיר השירים ב') השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות. בצבאות: דא מלפא (נ"א משיחא) דאקרי צבאות. או באילות השדה שאר חילין ומשריין דלתתא. אם תעירו ואם תעוררו את האהבה: דא ימינא דקודשא ברין הוא, דאקרי אהב"ה. עד שתחפץ הויה דשכיבת לעפרא, ויהא רעותא דמלפא בה. זפאה איהו מאן דיזפי להווא דרא, זפאה איהו בעלמא דין, וזפאה איהו בעלמא דאתי. רבי שמעון ארים ידוי בצלו לקודשא ברין הוא, וצלי צלותיה, לבתר דצלי צלותיה, אתו ר' אלעזר בריה, ור' אבא ויתבו קמיה. עד דהוו יתבי קמיה, חמו חד נהירו דיממא דאתחשף, ואשתקע חד צנורא (צנורא) דשלהובא דאשא גו ימא דטבריה, ואזדעזע כל ההוא אתר.

אמר רבי שמעון, ודאי השתא הוא עדנא, דקודשא ברין הוא אדכר לבנוי, ואחית תרין דמעין לגו ימא רבא. וכד נחתין, פגעין בהאי צנורא דשלהובא דאשא, וישתקעו דא בדא בימא. בכה רבי שמעון ובכו חברייה.

אמר רבי שמעון, הא אתערנא ברזי דאתון דשמא קדישא, בסתרא דאתערוותא דיליה, לגבי בנוי, אבל השתא, אית לי לגלאה, מה דלא אתיהיב רשו לבר נש אחרא לגלאה. אלא זכו דדרא דא, יקיים עלמא עד דייתי מלפא משיחא. אמר רבי שמעון לר' אלעזר בריה ולרבי אבא, קומו בקיומיכו. קמו ר' אלעזר ור' אבא. בכה רבי שמעון זמנא אחרא, אמר ווי מאן יקום במה דאמינא (נ"א דמינא) גלותא יתמשך, מאן יכיל למסבל.

אחרת ואמר, אוי מי יעמד במה שאמרתי (שאייתי) שתמשך הגלות, מי יכול לסבל?

לאהבה, כמו שנאמר (שיר ב) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות. בצבאות - זה מלך (תמישיח) שנקרא צבאות. או באילות השדה - שאר החלות והמחנות שלמטה. אם תעירו ואם תעוררו את האהבה - זה ימין של הקדוש ברוך הוא שנקרא אהב"ה. עד שתחפץ - אותה ששוכבת לעפר, ויהיה רצון המלך בה. אשרי מי שיזכה לאותו דור. אשרי בעולם הזה ואשרי בעולם הבא.

רבי שמעון הרים ידיו בתפלה לקדוש-ברוך-הוא והתפלל תפלתו. אחרי שהתפלל תפלתו, באו רבי אלעזר בנו ורבי אבא וישבו לפניו. עד שהיו יושבים לפניו, ראו אור יום אחד שנתחשף ונשקע צנור (צנור) אחד של שלהבת אש בתוך הים של טבריה, והזדעזע כל אותו מקום.

אמר רבי שמעון, ודאי עכשו הוא זמן שהקדוש ברוך הוא נזכר בבניו ומוריד שתי דמעות לים הגדול, וכאשר יורדות, הן פוגעות בצנור הזה של שלהבת אש, וישתקעו זה בזה ביים. בכה רבי שמעון ובכו החברים. אמר רבי שמעון, הרי התעוררנו בסודות האותיות של השם הקדוש בסתר ההתעוררות שלו אל בניו, אבל עכשו יש לי לגלות מה שלא נתנה רשות לשום אדם אחר לגלות, אלא זכות הדור הזה תעמיד את העולם עד שיבא מלך המשיח. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו ולרבי אבא, עמדו בעמדם. קמו רבי אלעזר ורבי אבא. בכה רבי שמעון פעם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתה לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלָךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלָךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחֹן וְהֶבֶל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלָךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר מזכרי הרבנים כהלכתה

חלק א

והוא מדריך ומורה דרך למזכרי הרבנים להרבות כבוד שמים

תוכן הספר ומהותו:

- ♦ גודל החובה על כל אחד ואחד מישראל לזכות הרבנים ולאהב את השי"ת על הבריות כדרכי אבה"ק זי"ע.
- ♦ חובת האדם להקדיש מזמונו למען זיכוי הרבנים, גודל תשלום התמורה בזמן על זה, ושאר זכויות.
- ♦ מעלת מזכה הרבנים על ידי חיבור ספרים בהדרכת העם בתורה ובהלכה.
- ♦ המעלות הנשגבות שזוכים על ידי השפעה על הזולת בהשבת לב בנים לאביהם שבשמים.
- ♦ השכר הגדול שזוכים על ידי כך בזה, וביותר בבא.
- ♦ המדריגות הגדולות והנפלאות שמגיע אליהם המזכה הרבנים כהלכה.
- ♦ דרכי פרנסה ומנהיגי הציבור בהנהגת הציבור איך יהיו, שכרם ועונשם.
- ♦ ליקוט גדול ונפלא מאוד מו"ס בבלי וירושלמי, תו"כ, ספרי ספרא, מדרשים, ילקוט וזה"ק, ראשונים ואחרונים, רמב"ם, שו"ע ופוסקים, וספרי שו"ת, מפרשי התורה, ספרי יראים ומוסר חסידות ועוד.

הספר הזה יצא לאור לראשונה בתוך ספר שכר ועונש (כרך ג' וד') בכ-255000 עותקים, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"ת יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בספר לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את הזולת לתשובה, ולבבו יבין ושב ורפא לו, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבנים.

ועתה יוצא לאור מחדש בהוצאה שלישית ט"ו בשבט תשע"א

בית שמש תובב"א